

2024. december 2., hétfő – Mt 8,5-11 – A kafarnaumi százados

Már jó ideje úgy tapasztalom, hogy az evangéliumok leginformatívabb részei azok a történetek, amelyekben Jézusnak személyes találkozója van valakivel. Minden ilyen helyzetben jól megfigyelhető a felek viselkedése, és érthetővé válik a találkozás kimenetele. Ebben a találkozásban a római századossal Jézus meglepően közvetlenül viselkedik. Ennek okára nincs utalás. De a századosról feltételezhetjük, hogy együttérző ember volt. Megérintette szolgájának a szenvedése. Egyszerű és következetes ember volt, akit a kimondott szó kötelez, akinek az életében az okok és a következmények a legnagyobb természetességgel együtt állnak. Gondolkodása inkább előre irányuló, problémamegoldó, mint visszatekintő, mérlegelő, elemezgető. (Ha sokat gondolkodott volna, lehet, hogy a saját érdemtelenségének az érzése óriásira nőtt volna, vagy esetleg még az is eszébe jut, hogy a szolgája sem érdemli meg a gyógyulást, hisz annyi bűne van...) Bár maga is hatalommal bíró ember, érzi relatív érdemtelenségét is Jézussal szemben, képes a jól értelmezett alázatra.

De nemcsak a százados jelleme segítő elem ebben a sikertörténetben.

Nagy szerepe van a gyógyítást kérő hatalommal kapcsolatos, tapasztalaton alapuló hiedelmének is. Talán nem árt tudnunk, hogy hiedelmeink – akár tapasztalaton alapulók, akár „öröklöttek” – nagy erővel bírnak, egyszerre tudnak korlátozni és lehetőséget teremteni. Ezekről függ, hogy mit tartunk lehetségesnek, és mit nem.

Pár éve részt vettem egy tanfolyamon, ahol az előadó egy modellt mutatott arról, hogyan zajlik a teremtés folyamata. Ezen elmélet szerint a teremtés szüntelen, minden pillanatban eredeti tökéletességében kiárad. De ahogyan közelít az anyagi világ felé, korlátokba ütközik, tiszta rezgése módosul, torzul. Ilyen akadályként működnek az emberi történelem során kialakult kollektív, és végső soron az egyéni hiedelmek is. Megérintett ez az információ, Istennel való kapcsolatomat még bensőségesebbé tette. Azóta nehéz és kilátástalannak tűnő helyzetekben erőt ad a tudat: semmi, ami igazán fontos, nem romolhat el véglegesen, mert Isten teremtő tiszta fénye szüntelenül kiárad és minden pillanatban (!) újratermi a világot. A mi személyes világunkat is, ha legalább egy hajszálnyi rést talál.

Ez egy egészen jó hiedelem.

Orbán Ági, Felsőzsolca

